

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Mazance a soudců Zdeňka Kühna, Filipa Dienstbiera, Davida Hipšra, Tomáše Langáška, Tomáše Rychlého a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Axial Personnel Agency, s.r.o.**, se sídlem Hybernská 1009/24, Praha 1, zast. JUDr. Petrem Holým, advokátem se sídlem Na Kozačce 1289/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě na určení pravomoci podle § 97 s. ř. s.,

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala k Nejvyššímu správnímu soudu návrh, který sama označuje jako kompetenční žalobu podle § 97 násl. s. ř. s. V žalobě nejprve shrnuje skutkový stav věci, který není mezi stranami nijak sporný, a který dokládá též přiloženými dokumenty.

[2] Žalobkyně dne 25. 9. 2018 podala u Obvodního soudu pro Prahu 7 žalobu proti České republice - Úřadu práce na zaplacení peněžité částky z důvodu plnění závazků dle dohod o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, uzavřených v souladu s § 119 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Příspěvek ve výši odpovídající vynaloženým mzdovým prostředkům na zaměstnance Úřad práce žalobkyni nevyplatil. Obvodní soud pro Prahu 7 řízení usnesením ze dne 31. 5. 2019, čj. 12 C 102/2018-34, zastavil s tím, že věc bude postoupena Městskému soudu v Praze, neboť má být řešena v rámci správního soudnictví.

[3] Proti usnesení obvodního soudu podala žalobkyně odvolání s tím, že nárok nenavazuje na žádné správní rozhodnutí a není proti čemu podávat správní žalobu. O odvolání rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 10. 2019, čj. 58 Co 321/2019-41, tak, že řízení zastavil a věc postoupil Ministerstvu práce a sociálních věcí. Městský soud v odůvodnění usnesení konstatoval, že jde o řešení sporu z veřejnoprávní smlouvy. Orgánem příslušným k rozhodnutí je dle § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu Ministerstvo práce a sociálních věcí. Ministerstvo však ve věci odmítlo rozhodnout. Žalobkyni zaslalo dne 7. 2. 2020 dopis, kde se mj. uvádí, že ministerstvo „nemůže rozhodovat spory ze smluv o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, neboť se nejedná o veřejnoprávní smlouvu“.

[4] Ministerstvo tedy dle názoru žalobkyně nerespektovalo pravomocné rozhodnutí městského soudu. Žalobkyně dne 18. 2. 2020 učinila vůči ministryni práce a sociálních věcí návrh na opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Navrhla ministryni, aby přikázala

ministerstvu vydat ve lhůtě 30 dnů rozhodnutí. Ministerstvo (nikoli ministryně) však reagovalo opět jen neformálním dopisem ze dne 30. 6. 2020, kde zopakovalo závěry z předchozího dopisu.

[5] Žalobkyně uzavírá, že jí nezbyvá, než si „*v podstatě vynutit meritorní rozhodnutí prostřednictvím kompetenční žaloby*“. Proto v souladu s § 133 odst. 4 správního řádu a § 98 odst. 1 písm. c) s. ř. s. podává tuto kompetenční žalobu proti ministerstvu jako nečinnému orgánu. Navrhuje, aby soud rozhodl, že příslušným orgánem vydat rozhodnutí je žalované ministerstvo.

[6] Žalované ministerstvo ve vyjádření vysvětluje, proč nemá v této věci kompetenci sporný nárok posuzovat. Navrhuje žalobu odmítnout podle § 99 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Soud musel nejprve zvážit, zda jde o kompetenční spor ve smyslu § 97 s. ř. s.

[8] Podle § 97 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje kladný nebo záporný kompetenční spor, jehož stranami jsou *a) správní úřad a orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo b) orgány územní, zájmové nebo profesní samosprávy navzájem, anebo c) ústřední správní úřady navzájem*.

[9] V nynější věci však nejde o žádný spor ani mezi správním úřadem a orgánem samosprávy, ani mezi orgány samosprávy navzájem, ani mezi ústředními správními úřady navzájem. Ostatně to netvrdí ani žalobkyně, která jako žalovaného označila jen Ministerstvo práce a sociálních věcí, žádný jiný správní úřad nebo orgán samosprávy. Již jen z toho důvodu je zřejmé, že zde neexistuje žádný kompetenční spor ve smyslu § 97 s. ř. s. V takovém případě je však žaloba nepřijatelná, což zákon výslovně říká v § 99 písm. a) s. ř. s.

[10] Nad rámec nezbytně nutného soud uvádí, že bylo-li by v nynější věci možno uvažovat o kompetenčním sporu, byl by to jiný spor, než na který pamatuje soudní řád správní v § 97 násl. Může totiž jít (za splnění dalších procesních podmínek) o kompetenční spor ve smyslu zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou mj. soudy a orgány moci výkonné. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu oprávněn podat též účastník řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou.

[11] Soud tedy musel žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s. Ve věci nejde o kompetenční spor ve smyslu soudního řádu správního.

[12] Soud rozhodl dále o nákladech řízení, a to v souladu s § 101 s. ř. s. Podle něj nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. října 2020

Michal Mazanec
předseda senátu